

TRACE

**Traditional Children's Stories for a common
Future**

Priča o Dedalu i Ikaru

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Jednom davno, življaše nadareni umjetnik imena Dedal. Svoju je nadarenost koristio za gradnju nastambi i hramova. Vrlo vjerojatno bijaše najbolji arhitekt svoga vremena.

Kralj Minos ga pozvaše na ljupki otok, Kretu. Kralj je od Dedala želio da mu izgradi labirint za njegova voljenoga ljubimca Minotaura. Minotaur je bio užasno čudovište s glavom bika na ljudskom tijelu. Kralj je volio svog ljubimca i za njega želio lijepi dom.

Dedal se nemalo iznenadio kraljevim odabirom ljubimca, ali posao se teško odbijao. Odlučio je tako Dedal sagraditi labirint toliko zamršen da svatko tko nogom stupi u njega bude beznadno izgubljen. Na taj će način, mišljaše Dedal, kraljevu želju zadovoljiti, Minotaura obuzdati, a narod zaštititi. Ni trenutka Dedal ne sumnjaše u svoje sposobnosti, zaista bijaše vrstan arhitekt.

Dedal je na otok poveo i svoga mladoga sina Ikara. Bio je siguran da će njegovo dijete uživati u plivanju i igri s drugom djecom na otoku. Bijahu tako, Dedal i Ikar, iznimno sretni i zadovoljni što su došli. Naposljetku i kralj Minos bijaše zadovoljan labirintom. Na otoku bijaše mirno i tiho pa se Dedalu nije žurilo otići.

Jednoga dana, družina Grka doplovila je na otok, a sljedećega dana sigurno otplovila povevši sa sobom Minosovu kćer, a ostavivši mrtvoga Minotaura u labirintu.

Kralj je bio van sebe od tuge, nije mogao vjerovati da bi itko bez nečije pomoći mogao ući u labirint učiniti što je učinjeno i išetati živ. Sumnja tako pade na Dedala, koji izgradiše labirint. Uistinu družina je imala pomoć, ali ne Dedalovu. Kako to kralj nije znao, a nije ga previše ni zanimalo, kaznio je Dedala i Ikara zatočivši ih u kulu na otoku Kreti.

Dedal je pokušavao osmisliti način za bijeg. Jednoga dana, uočio je ptice kako ih nadlijeću te mu je sinula ideja. „Kрила!“ povikao je. Trebala su mu krila. Dedal tako počeo skupljati sva ptičja pera koja bi ugledao. Voskom ih je lijepio i tako dva puta. Kada je pripremio dva para, upozorio je sina: „Nemoj letjeti preblizu suncu, jer će se vosak rastopiti.“

Pričvrstio je tako Dedal krila za njihove ruke, raširio ih i prije negoli su pomislili vinuli su se u nebeska prostranstva. Sada su već daleko iza sebe ostavili otok Kretu, a voda se ispod njih prostirala dokle im je pogled sezao. Nebo bijaše plavo, povjetarac i više nego dovoljno žustar da ih održi u zraku. Bilo je veličanstveno!

Ikar poleti sve više i više, a na kraju toliko visoko da se nije stigao ni snaći, a sunce je već počelo topiti vosak. Odjednom je osjetio da pada. Mahao je rukama sve brže i brže, ali nije bilo koristi. Jadni Ikar se strmoglavio u more i utopio.

U neizmornoj tuzi Dedal je nastavio svoj usamljeni let.